

МИКИТА

"МУКУТА"

ЖУРНАЛ
Гумору й Сатири

VOLUME IV. No. 3. (21).

PIK IV. Ч. 3. (21)

Жарт в Редакції

Групу прийняли передати.

Вчера в нашій редакції
Максим Дудка був,
Та й для Вашої розради
гарний жарт вступнув.

Циган, Українець й Лях
про те говорили,
Якби хто їм владу дав
щоб вони робили.

Циган каже — якби так
тут всьо мое було,
То такого б володаря
на світі не було.

Я по шию в салі жив б
в сало одягавбся,
Сало їв б, на салі спав б
салом окривавбся.

— Не диво такий володар
українець промовляє,
Кому лиш сало в голові
той й сала бажає.

Коли б я володарем був
і мав повну волю,
Я б всі тюрми скасував
всіх пустив на волю.

Ет! дурні ви — каже Лях
не вмієте жити,
А коли б я володарем був
знав би що зробити.

Я, як тільки захопив б
державну скарбницю,
Ще б таки і того дня
утік за границю.

ЦІНА 10 ЦЕНТІВ

“М И К И Т А”

Журнал Гумору і Сатири

Ціна поодинокого числа 10 ц.

Передплата на 12-ть чисел \$1..20

Закордоном і в Канаді \$1.50

Адреса:

“М У К У Т А”Eugene Berezinsky, Publisher
77 E. 7 St., New York 3, N.Y.**„В Данила
Всьомайла“****I.**

В старому краю, в нашому селі всі говорили про Данила Всьомайла, котрий мав доробитися в Америці великого богацтва, казали, що він має кілька домів, два авта, одно на кожен день, а друге тільки до неділі і свята, що дітей високо вишколив, а жінка хоч походила з села тут зробилася така пані котрій і цісарева Єлисавета не могла б дорівнати.

А що Данило Всьомайла походить з того самого села, що і мої батьки, і хоч виїхав він до Америки ще перед тим чим я на світ народився, то я приїхавши сюди постановив собі, що конечно мушу його відвідати.

Діставши адресу написав я до нього листа, написав чий я син, та коли сюди приїхав, і що хотівби з ним бачитися.

За кілька днів одержав я відповідь, „приїзжайте чим скорше, тикет коштує лише 8 доларів, а потім ще „бос” яких 40 центів. Беріть „векейшен” щобсьте хоч зо два тижні могли посидіти.

Розуміється, що я нарочно не поїхав, бо і так мав в пляні обіхати цілу Америку отжеж думаю, поїду до Данила і троха відпінчу.

За кілька днів вибрався я в дорогу, і по кількох годинах їзди приїзджая на місце, розглядаюсь кругом, місцевість маленька, тож думаю собі що до такого багача легко буде трапити, спитаю когонебудь а певно, що спровадить.

Але детал, питаю одного, другого, та кожен тільки подивиться усміхнеться, здвигне раменами і відповість, — Ай донт нов! — що за чорт думаю собі, Данила Всьомайла не знають? а я собі представляв що його ціла Америка знає. Щастя що взяв адресу, дивлюся „Мейпел Стріт” отжеж йду дальше здержую одного з прокожих питаю, здержую другого, і знов та сама відповідь. „Ай донт нов”

Нарешті бачу досить великий гурт людей, підійшов питаю, і на моє щастя знайшовся один що знав та спровадив мене під лісок де стояло кілька старих шанд. Підходжу, дивлюся і дивуюсь, як це може бути? Данилів номер від 220 до 230, а тут всього чотири чи п'ять шанд, приходжу ближче і заглядаю на котрій із них буде номер 20, нарешті побачив. Дім старий, опущений, а коло нього кілька кучок для курей, для пса, ката, одна і більших на авто, а на кожній номер аж до 230. Одно авто „форд” стоїть під старою на пів сухою яблунею, на трьох колесах, без даху та без пружин, а кругом него трава по пояс виросла. Пустився я попри нього, нараз дивлюся щось в траві рухається, підходжу блище, дивлюся, а там розгнізилася курка, та коли побачила мене, скочила і розкудкудакалась.

— Кудкудак! кудкудак!

В тімже моменті розляглось приразливе.

— Ма, ма, Чікентіф! — Блекі!

кеч гим, кеч гим!

Блекі, вискочив з під нумеру 225 та й тільки, — гав, гав, гав! — хлопчина дальше на цілу гортанку:

— Кеч гим Блекі, кеч гим!

Зараз же вибігли з хати і газди, тай собі, — Кеч гим Блекі, кеч гим!

Блекі гавкнув ще раз, два, але з свого нумеру ані руш, не знаю чи то з лінивства, чи з старости, хто його знає. А може і зачув що я з того самого села що і його газда, і почав привітливо махати хвостом.

Бо знаєте що наше село в старому краю мало свій, якби то назвати „запах” і коли Данило Всьомайло виїздив до Америки, то мабуть також той „запах” аж сюди з собою привіз, і мабуть ціла та „Мейпел Стріт” переняла „запах” нашого села. А що і я ще не довго був тут в Америці і також привіз сюди той „запах” то здавалось мені що пес по ньому пізнав, що я свій...

Дивиться Данило раз на свого пса, раз на мене, а врешті озвався: — Здається мені, що я цього чоловіка десь з відкись знаю?

— Ви, мабуть Данило Всьомайло? — питаю я.

— Так, я! — каже він, — А хто ви такий?

— Я, Микита Веселий, ваш сусід з старого краю.

— Христе Боже! — крикнув Данило — Ені! краян! сусід! старого Веселого син! о, Господи, а деж би я вас пізнав, та ваш батько був хлопча за двох добрих, а ви шкварок проти нього. Ходіть блище в хату, о, я вас так скоро від себе не пущу, хоч з місяць будете тут в мене, хай я вами натішуся.

Обняв він мене та й почав тягнути в хату, та коли тільки стали ми за порогом заскрипі-

ла під нами долівка, я з пере-
ляку почав розглядатись, але
Данило почав мене успокою-
вати.

— Не бійтеся, — каже —
тут така буря минувшого ро-
ку була, що і з мурованих до-
мів дахи поздирало, але мо-
йому нічого не зробило, прав-
да занесло було кільканадцять
ярдів під ліс, але я пішов, під-
ложив катувльки і з дітьми та
женою припхав знова на місце,
а потім зараз купив оцей вели-
кий залізний пец і поставив
на середині. А тепер то вже ні-
який вітер не рушить. В Аме-
риці як бачите всьо спекуля-
ція! — і по тих словах звер-
нувся до жінки:

— А ну-ж стара, готов там
вечерю, а ми оба дещо тим
часом випемо.

— Та я, — кажу я — не пю,
тільки молоко і воду!

— Як то? — каже Данило —
та ж я Вам ніякої трутини не
даю, я також трутини не пю, в
нас всьо в дома переварене. А
такої як зварить моя Ені, то в
цілому світі ніхто не потра-
фить зварити, кажу вам пальці
оближете. Вона вам зо всього
потрафить зварити, і зо всьо-
го пожиток потрафить зроби-
ти. У неї всяка лупина, золото,
і добрий „профiт” з того. Лю-
диська ген здалека сюди при-
ходять, знають що добре, бо
коли б не було добре то не
приходилиб. Ну, випийте!

— Ні, не буду, — кажу я, —
молока то випивби.

— Стара, дай тут гостеві
молока!

— Молока нема! — відпові-
ла Ені.

— У нас молоко лиш коти
пють, — додав підсміхуючись
Данило — випийте того, не
бійтеся, не отруїтеся ні!

Рад, не рад, випив я одну, та
в ту-ж мить скрутило мені всьо
і жолудок, і кишки, і москули,

і кости, а в голову, то так як-
би хто молотом влупив, в о-
чах потемніло, в вухах задзво-
нило, здавалось що вже прий-
шов мені кінець.

—о—

Як дальше ми гостились на-
пишу вам другим разом, бо до
цего числа прибиравось в нас
таки досить матеріялу, всі пи-
шуть і всі просять помістити,
і ми хотіли б вдоволити всіх,
та на превеликий жаль на 8-ох
сторінках годі більше чим мо-
жливо. Тому то і я змушений
частинно писати оці свої жит-
теві епізоди, хоч і самому хо-
тілобся, бодай кожен в цілос-
ти вам передати, але головою
муру не розібеш.

Та коли б ви читачу були
так добрі, та приєднали хоч
одного нового передплатника
то вірте мені, що в короткому
часі наш журнал виходив б на
більше сторінок, бо як каже
наша пословиця „Громада по
нитці, а бідному сорочка” та
ми ще покищо, сорочки на
хребтах маємо, тільки бракує
нам фондів на побільшення о-
цего веселого журналу.

Отжеж коли він Вам подо-
бався, зробіть зі своєї сторони
своє, тобто приєдняйте по од-
ному новому передплатникові,
а ми зі своєї сторони зробимо
всьо можливе, щоб видавати
його на більше сторінок і час-
тіше. В надії, що Ви всі відгук-
нетесь на мій зазив. Здоровлю
всіх Вас до слідуячого разу.

Ваш Микита

—о—

*****

— Маєш тут Івасю, — каже
учитель — п'ять сливок, скіль-
ки в тебе залишиться, якщо ти
три зісиш?

— Дякую пане учитель, —
каже гречно Івасик — мені лі-
кар заборонив їсти сливки.

**Нині й я тобі Микито
привіт висилаю.**

**Бо з тебе сміху-гумору
завжди досить маю.**

**Іопри річну передплату
вкладаю ще п'ятку,
Може за ню де потрібно
ти пришиєш латку.**

**Бо я знаю, що у тебе
є багато різних дір,
Але ти тим не журися
в краще завтра вір.**

**І старайся так як досі
всіх нас веселити,
А вкортці будеш певно
більшим виходити.**

ЦИГАН І ПАН

(Народня Сміховинка)

Надїхав раз пан у кареті,
баскими кіньми, довкола ньо-
гі тічня собак усякої масти,
а проти нього їде собі циган.
Як зрівнялись, пан звелів здер-
жати коней і сміячись каже до
цигана:

— Ей, цигане! Ану лишень
збреши щонебудь!..

— Ой, пане! — каже циган,
— Я б радий і збрехати вам,

але дуже немаю часу, бо он у волості міняють пшеницю за попіл... Пуд попелу, десять пшениці. — І пішов спішно, не оглядаючись навіть.

— Заміняти б і нам, коли нагода трапляється! — озвався пан до візника. — От у нас вдома аж два міхи попелу, добре, що задержав, не висипав. Ану, завертай додому по попіл, щоб не пізно було.

Приїхали вони до дому, кинули попіл на воза і гайда до волости... А тут нічогісінько й не знають та ще регочуть, аж за животи беруться.

— От бісів циган, — озвався пан, — куди ступить, туди й брехню влупить.

—o—

БО ТЕПЛІШЕ

Запитався вістун стрільця
чи він точно знає,
В якому тепер напрямку
їхня сотня поступає.

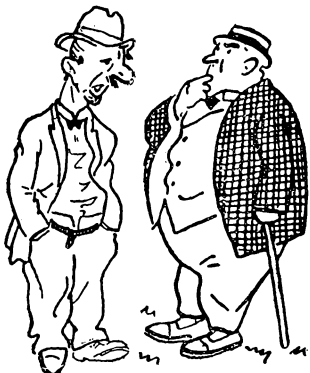
На полудне пане вістун
стрілець відозвався.

— По чім можна це пізнати
знов вістун спитався.

А стрілець не вагаючись
Сказав бальорніше.

— Та по тому пане вістун
що мені тепліше!

Евгенко.

— Ти, знаєш ти, що я тоді
дуже думаю, як випю?

— А я думаю заки ще випю.

— О чім же ти думаєш?

— О тім, де би то випити.

„Покинула мене любка —
думав що скажуся.
Та коли дістав „Микитв”
зо всього сміюся!”

„Мішок сміху-новинок”

назбирав

Остап Безнагавиченко

Нью Йорк. Н. Й. В одній з тутешніх шкіл учитель каже до учня:

— Коли Винстон Чорчил був у твоїм віці, він був на чолі цілої кляси.

— Так, пане учителю, а коли він був у вашім віці, то був вже прем'єром міністрів.

Філадельфія. Па. Минувшої неділі пластовий гурток вирушив мандрувати. На першому відпочинку звязковий узявся перевіряти, чи кожен має належний виряд. Раптом виявилось, що в одного з напличника визирає величезна парасоля. І здивований запитав:

— Звідки ти взяв, що парасоля належить до пластового виряду?

— Брате звязковий, — відповідає поважно запитаний, — чи ви мали колинебудь маму?

Бофало Н. Й. В асекураційній канцелярії „Акме” задзвонив телефон. Говорить дуже зворушливо жінчина:

— Я хочу таки зараз заасекурувати свою хату. Чи можна це зробити через телефон?

— Ні, пані, — відповідає агент. — Ми мусілиб туди післати свого агента.

— Ні, ні, на це вже нема часу, бо хата вже горить.

Трентон Н. Дж. Прошу тебе приятелю — каже Петро К... — постарайся, щоби, як прийдете до нас, твоя дружина не вбрала нової сукні, бо моя дружина не дасть мені потім спокою.

— Алеж друже! Це власне тому ми вибираємось до вас, що моя дружина хоче конечно показати твоїй нову сукню.

Пітсбург Па. Стрінувши урпливу Дарусю Ц... Зеновій Січка каже:

— Я бажавби собі дружини гарної, молоді та доброї господині.

— Ах, як ти думаєш що гарна і молода, то все в порядку мій дороженький. Але що торкається доброї господині, то вже я собі сама пошукаю.

Детройт. Міш. На одній розправі пан суддя Правдолюб каже до обжалованого:

— Ви кажете, що ви дротяр, а при ревізії не знайдено у вас ні кусочка дроту. Як це поєснити?

— Пане Суддя! Коли маємо телеграф без дроту, то чому не може бути дротяр без дроту?

Клівеленд Огайо. До одної з тутешніх книгарень заходить добродій Василь Добродушний і питає продавця:

— Котру з цих двох книжок мені поручаєте:

— Обі мають цінні прикмети, — каже продавець — Перша глибока змістом, друга дешева.

Торонто Канада. На лекцію природознавства в народній школі до кляси увійшов шкільний інспектор. Він покликав одного з учнів, щоб задати йому питання. Учень гарно відповідає, але інспектор йому перериває і каже:

— Ти все гарно знаєш, але замість „поросятко” ти повинен був сказати „Свиня”

— Пане інспекторе — відзивається учень — наш пан учитель нам казав щоб ми говорили „поросятко”

— Ну так, — продовжав інспектор — панові вчителіві

можеш казати „поросятко”, але мені кажи „свиня”

Галівуд Каліфорнія. Чи ви чули, — скаржилася одна кінозірка адміністраторові, — як той нахабний критик мене сплюжув, та як він смів?

— Заспокойтеся панночко! — втихомирював адміністратор. — То не критик, а папуга: вона повторює тільки те, що всі кажуть.

Винніпег Канада. Артист Аматорського гуртка Павло Твердолоб каже до свого приятеля аматора-співака Юрка Тягнивизше:

— Знаєш, як виступаю на сцені, то так переймаюся, що публіка попросту зникає мені з очей.

— Зовсім їй не дивуюся, — відповів аматор-співак.

Едмонтон. Канада. Ви були при війську? — питає Василь Данилів стрівнувши недавно тому прибувшого з скитальщини Данила Василевого.

— Так був, — відповідає запитаний — і то не простим жовніром. Я був командіром.

— Ну, так. Навіть тепер можна у вашій особі завважити щось військового. Як скажете слово, то так як командір.

— О тепер ні! — каже далше Данило Василів, — при війську я був командіром, але тепер вдома, в хаті, то коменде-рує моя жінка.

—о—

— Бабусю, — каже малий Микольцо — ви завжди кажете, що за зло треба добрим віддячуватися.

— Так, мій коханий, — каже ласкаво бабуся.

— Отжеж я мушу дістати від Вас доляра — каже радо Микольцо — я розбив ваші окуляри.

Що кажуть філософи

Що не кожен хто називається Стрілець, служив при Усуссах. Не кожен Черноус має справді чорні вуси. Не кожен Кравець вміє штани латати. А є і такий Мороз, що любить і в літі щіпати.

Що як що ще так далше потягне, то в Нью Йорку на 7-ій вулиці буде більше українських книгарень, чим в Торонто видань, хоч як довідуємось, то тамошній „Наш Вік” вже відійшов у вічність, але все-ж таки решти, годі ще під рубель забрати.

Всі хотіли б продавати, тільки дехто видавати, а тих, що купують нові видання, можна на пальцях порахувати.

Що по зміні назви нашого журналу, ніхто не сказав, ні **бе**, ні **ме**, що ми на тому місці рішучо заперечуємо, а стверджуємо що дехто навіть сказав **фе**! А є і такі панки, що кажуть „вже нас і тут бють”

Що українці всі і всюди, покликаються на золоті слова Т. Г Шевченка „Обніміте-ж брати мої, найменшого брата”, а в дійсності один другому плянує ножа в плечі всадити.

—о—

ФРАГМЕНТИ

Приходжу я до Горпинки
вона чогось вдулась,
Та як дав їй „Микиту”
зараз усміхнулась!

Від Горпинки, до Оленки
вступив бо просила,
digitized by ukrbiblioteka.org

За „Микиту” вона мені
нові штани вшила.

Як хочете сміху мати
повнісіньку хату,
Так ще нині на „Микиту”
вишліть передплату.

Бо хто наш журнал
[„Микита”
в своїй хаті має,
Той ніколи журби-суму
в житті не зазнає.

Як хто хоче по смерті
в небі місце мати,
Мусить тепер для „Микити”
свою жертву дати!

Наш „Микита” у звірячу
шкіру не вдягається,
А завсігди як людина
людям представляється!

МОВОЗНАВСТВО

Нова еміграція, що недавно прибула сюди, добилася великих успіхів, а найбільше під організаційним оглядом. Протягом короткого часу заложено тут в нашому місці, олизько двадцять нових організацій, а в кожній з них є по п’ять, десять та навіть по п’ятнадцять членів. Всі ті організації і культурні і освітні і працю ведуть як то американці кажуть на „Фул спід”.

А в кожній такій організації як самі можете здогадатись, відбуваються часто різні відчити, доклади, лекції на Богзна які теми, різні реферати, рефератчики, та як що тільки назвати вдасться, словом, є з чого вибрати.

І що правда сходяться цікаві на всі ті відчити, доклади, виклади і тим подібне, сходяться, ходять, з одного на другий, і я колись ходив, але вони чомусь мені не дуже то підходили. Одні були спрепа-

ровані так високим стилем, що хоч бери та на крісло ставай, інші знову були на так низькому рівені, що щоб їх сприймати, треба було хіба на долівку кластись.

Одного вечора забрив я на такі сходи́ни наших мистців і літераторів, та попав на відчит котрого тема була таки досить цікава „Мовознавство”

По відчиті завелася горячкова дискусія про те, хто знає мову, а хто не знає. У пристрасті словних перепалок каже маляр Щіточка до поета Протинка.

— Що ви беретеся за таку проблему? Ви не маєте зеленого поняття про мовознавство! Ви дурак!

— О, о, — каже поет Протинка до маляра Щіточки, — ще один доказ, що ви не знаєте правопису, бо кажеться не „дурак” а „дурень”

— **І. М. Филадельфійський**

„3 листів до Микити”

Другенькі наші ридактери!

Дужи вам крисенько декуємо, щосьти нам прислали тоту свую виселу газетку, бо ми жнем на фармі, маємо досць роботи, і хоц маємо ружні карі, чесом від Пана Бога, а чесом від людий, так нимаєм такої шоб можна було пу́хати нею дись ду більшого міста та купити якус газетку, хоц маємо Суязову газетку, але тотя як зна́йте високо кудітурна, поважна субі газета, така як повинна бути, али як сами можи зна́ети, то лудем треба ружної газети, бо вот припусцім месо „сте́йк” який добрий, та як би так христієнин і́в три рази куждного дне, тобисі такош при́їв, так само і з газетами.

Ми тутечки колись читали про виселі газетки, али чомус чоловікуви чесу ни стає, шоб по кутру написати, тому ми вобое зо староюв то є з жі́нкув, дужи вам за того є вдечні.

Ваша газетка прийшла нам в суботу, якраз вже пирид вечи́рум, тошто по роботі ми си сіли і я пучов чита-

ти на голос, а жі́нка слухала і тилькі за живіт трималасі, бо так як з тої вашуї газетки ся сміяла, то я ше ніколи ни видів, ху́тів був навит пристати читати, бомси подумав, о вот ндай Божи ще де на біду баба втрисне, і шош я буду туди на старусти льіт, та шей на фармі сам рубив. Али Богу декувати якос сі вотихомирила, якос того всьо витримала, бу має мо́цню шкуру, ви зна́йте, як то чоловік на фармі загарту́тсі, то не і́дно можи потримати.

На други ден був в мене мії швагро з мов систров, а моя стара зараз пухваласі, бу зна́йти як то баба, я́зика за зубами ни трима́ї, а мії швагро то такош добрий фармер, так шо му навит со́сіді завидую́т та кажут, шо йому навіт когути ні́сцутсі, бу він ше тижні і́дит з я́щеми до міста і там міш жі́нками гі́нтерис робит, ади тут не провда, бу хто видів, шоби когут ніс я́ці.

Вотжеш коли він тилко пудизився на пиршу стурінку і завидів Микиту ту відразу в сьмі́х: — А то шо за чудасія, а кули зачив читати тоту Микетову при́гуду, як то він з краю тутички і́хов, то кажи, та вот та і́дна байка ду́лера вартує, а я і́му на тоє, як варту́ї, то дай ду́лера, я вишлю до ридакці́ї і дистаниш бі́лши нумерів.

Шо правда він стов на своїм слові і дов ду́лера, пид вичір при́хов со́сіт Павло Рузперезані́ї, та як пучув за Микиту то мусі зара слези з вочий пукутиди: Та то кажи він так мії нибошчик тоту називавсі, ануш пука́жїт найсі пудивлю. Пуказалисмо ми ше і і́му, а він і́но пири́гленув вокум, тай дава́ї ду дому пу свою бабу, а пу дурозі ше і зна́йомнх пу́здиров, так шо якісі всі рузсі́ли в хаті, то верти ми, шо було бі́лши ніш в яко́гу бі́дно́гу на весі́лю.

Всі во́гледали Микиту зу всіх бу́ків, всі читали і всі сьмі́ялисі, а жі́нки то найбі́дше при́гледалисі на Микитів ви́ликї́ї ніс і довгі́ ноги, при чим шос водна другі́ї шиптали на вухо і сьмі́ялисі на всі засто́єки, а Пилипа Цапобийника жі́нка, коли він запитовсі і́ї чуго вуна так ригочитсі, відпу́вила: — Ку́либ ти мов такий дсвгї́ї ніс і такі ви́ликї́ї черви́кі, то я бнм тебе ші́ст разів бі́лши лубила.

І тому то я кінчеючи вот того́то дїста, хоті́вби запитатисі вас, шо спі́лно́гу з лубовю ма́ї довгї́ї ніс і ви́ликї́ї черви́кі?

Від Редакції. На це питання відпо́відаємо Вам ре́гістрованим листом, бо знаємо, що не всі чита́чі цікавля́ться такими спра́вами. За листа і́ передплати широ дякуємо та просимо пишіть бі́льше.

Від Адміністрації. Коли ви доро́гий чита́чу любите наш жур́нал, і хоті́ли б, шоб і ваші зна́комі його́ читали, так при́шліть нам і́хні то́чні а́дреси, а ми радо вишлемо для них о́казові́ числа. Просимо зробі́ть це чим скорше, а ми певні, що вони будуть вам за це дуже вдя́чні, а від нас ви одержите гарний подарунок. Просимо пишіть всі́!

ЗНАЄ МАПУ

Ой при́їхав хва́лько з краю
й роботи шукає,

— Чим ви колись занимали́сь
пан в бю́рі питає?

— Та я, — каже наш хва́лько
робив при́ будові́.

По пля́нах ставив до́ми
сорок по́верхові́!

Був я також геометр́тм
ма́пу добре знаю́.

— Знаєш ма́пу? — каже пан
я й таких шу́каю́.

В мене можеш по свої́мому
фа́ху працювати́,

Що ве́чора по девяти́й
„фльо́ри” ма́пувати́.

Фейлетони пані Стоворони

На Маркеті

На Маркеті зібрались жінки з шапінг беками в руках, потворили гуртки та балакали. Декотрі нарікали на дорожнечу, інші знова розповідали про парті, що відбулися минувшої неділі в їхньому кльобі, а ще інші продавали тикети на пікнік свого товариства.

В одному з кількох гуртків говорили про війну і розвиток техніки, бо є між нашими жінками і свідомі одиниці, що цікавляться політикою, воєнними подіями взагалі цікавляться світом.

— Недавно тому, — каже одна жінка, — я читала в газеті, що вже виробляють таку ракету, що буде летіти поверх 20 тисяч миль на годину. Будуть пускати її до місяця.

— А що це таке та ракета, — запитала інша.

— Та то мабуть щось таке, як літак, — пояснила перша, — писало в тій газеті, що вже зголосилося 16-ть тисяч людей, які хочуть летіти в тій ракеті. І що ви думаєте про те?

— Та що-ж тут думати, — сказала жінка з другого гуртка, — найдурніший знає, що всіх нараз не зможуть забрати. Може половина поїде за першим разом, а друга половина зачекає, за другим разом.

— А певно що так, — підтвердили дві старших віком.

— А що ви на те Пані Вусціхойлова! — запитала одна з цікавих.

— Ет, — відповіла запитана в мене свого клопоту повніска голова.

— Що-ж такого скоїлося? — запитала знава цікава.

— Та от бачите, я знова пробую всіх способів і ніяк не ви-

ходить. Мій старий позичив в мене 3 тисячі долярів, бо казав, що йому своїх було замало, купив за них „гавз” й записав на свою донечку. Вже Богу дякувати два роки минуло, а він ні проценту ні грошей не віддає. До „гавзу” нічого не купить, каже, щоб я купувала за свої гроші, все що може пхає своїй донечці.

А дав вам хоч записку на ті гроші? — запитала друга жінка.

— Та яку там запаску! Заклявся що віддасть і я повірила. Це були гроші по моїм першим чоловікові, дай му там Боже царство небесне. А той тепер каже, що то спільні гроші, бо він мій чоловік, ще й не раз каже, навіть не надійся, що я тобі їх верну. А як я раз дала своєму синові двіста долярів своїх власних, то трохи мене з „гавзу” не вигнав. Ох, хай Бог боронить других від такого! щоб вдовиця віддавалася за вдівця. Дісталам була по першому чоловікові кілька тисяч з „іншуренс” та той вже половину в мене вижебрав. Якбим так не боялася Бога, то ще ніні лишилабим його, а то боюся, бо присягала перед вівтарем святим.

— Та буде вже досить з того — перервала жінка з другого гуртка — ми вже про це чули з сорок разів, ви все про своє. Йдіть до суду з цею справою. От поговорім про щось важніше, цікавіше, про те, якби можна зробити щось корисного для загалу, для народу.

— Я і для народу вже теж досить напрацювалася — каже бувша вдова.

— А що-ж такого ви зробили? — питає одна з цікавих.

— Ми колись з моїм першим покійним були фермерами і я на „стенді” по дванадцять го-

дин вистоювала, та продавала народові ярину.

— Ну, то це ви робили для себе!

Решта жінки почали сміятись, і хто знає доки вони були б там ще стояли, коли нараз надійшов поліційний та казав їм розійтись, бо перешкоджали іншим консументам.

—o—

— Що ти знов купила собі нову сукню? Я ж казав тобі, що мені знова обтяжи десять процент платні.

— Але коханий, я хочу помогти тобі щадити, і тільки тому взяла цю сукню, бо мені кравчиня знизила ціну на двадцять п'ять процент.

—o—

ХТО ВІДГАДАЄ

Відлітаюче стадо диких гусей у теплий віреї, зустрічає бистрокрилий орел та каже:

— Добрий день вам, сто гусей!

— Добрий День і тобі орле, — відповіла гуска провідниця, — але нас, нема сто.

— Нема сто? — сказав здивовано орел, — а скільки ж вас є?

— Скільки, — сказала гуска провідниця, — почисли. Коли б нас було ще раз тільки, кілька нас є, і половина з того що нас'є, і ще четверта часть

з того що нас є, і ще ти разом з нами, то аж доперва булоб нас сто.

*

Хто з передплатників нашого журналу, розв'яже цю загадку і пришле нам до дня 30-го липня (Джулая) одержить від нас гарну нагороду.

Не передплатників, коли б хотіли скористати з нагоди, проситься прислати розв'язку, враз з цілорічною передплатою перед днем 20-го липня (Джулая).

=====

ПРИГОДА А. ЛИНКОЛЬНА

Славний президент Зєдинених Держав Америки Абрагам Линколн зайшов раз в Вашингтоні в таку частину міста, в якій ще не був, і заблукався. Тому звернувся до першого зустрічного полісмена і питає:

— Чи ви знаєте, де я знаходжуся?

Полісмен думаючи, що той скромно одягнений прохожий з нього поглузує, відповів:

— Ви маєте честь знаходитися на землі Зєдинених Держав Північної Америки.

— Мабуть ви не знаєте, з ким говорите? — сказав Линколн.

— Ні! — відповів полісмен.

— Я є президент Зєдинених Держав — сказав покірно Линколн.

— Забирайтеся якнайшвидше! — була відповідь полісмена. — Ваш вигляд про це не говорить.

Кричучого на все горло Івася питає збентежена мати.

— Ти чого хлопче, ледве розплющив очі, а вже кричиш?

— Бо мені мамо снилося, — каже Івась — що я від тата дістав трое яблук, і ледве одне зів, а ви мене збудили.

МІЖ ПРИЯТЕЛЯМИ

Цікаво, що я вчора пережив! Я був в найкращому ресторані, а те що я їв, — як в казці! Отжеж на початок грибкова зупка. Опісля кав'яр і щупак на голубо, потому подали фазана, гарнірованого яриною, — кажу тобі, крухий як масло.

З початку я пив мозельське вино, опісля бургунда, а на кінець — шампан. І що ти на те скажеш приятелю, потім я перейшов до другої кімнати, де розложився у великому кльюбовому фотелі та закупив великого імпортованого цигара. І в тому моменті я пригадав собі — що не маю грошей?

— І що ти зробив?

— Нічого! — Я збудився!

— Ідіот! Треба було ще казати подати собі чорну каву.

—o—

З ЖИДІВСЬКОГО ГУМОРУ

Мойше Кон мав жінку, як все його зраджувала. Якийсь час Мойше робив своїй жінці

авантуру, та це не помагало, а далі він махнув вже рукою. Але як вмирав, то просив жінку:

— Слухай Сара! Ти мене все зраджувала і я на все дивився через пальці. Але тепер хоч по моїй смерті будь порядною і не допусти до того, щоби я в гробі потребував обертатися.

Сара прирекла і дійсно якийсь час придержувала обітницю. Але по часі забулася раз, другий, а далі ще гірше, як за життя мужа.

Та все має свій кінець, — померла і Сара.

Приходить до неба і стукає до брами.

— Чого там? — питає Святий Петро.

— Чи є тут Кон? — питає Сара.

— Конів є тут багато.

— А Мойше Кон?

— І Мойше Конів є багато.

— А чи є цей Кон, що його жінка зраджувала?

— І таких Конів є багато.

— То може будете знати цього Кона, що його жінка дуже часто зраджувала?

— Ага! — Тут є такий один Мойше, бувший Кон, але як прийшов до неба, то змінив назву на „Мойше Вятрак”

—o—

„У С М І Ш К И ”

— Скажіть мені татку, де я був тоді, коли ви з мамою поїхали були на шлюбну подорож до Італії? — питає 7-літний Павлусь.

Батько збентежений, задумавшись на хвилину і каже:

— Ти виїхав зі мною, а вернувся з мамою.

Передплату в сумі \$1.20, за котрі одержите 12 чисел, можна вислати готівкою, чеком, чи моні ордером, котрих треба виписувати на імя видавця:

EUGENE BEREZINSKY
77 E. 7th St., New York 3, N. Y.